

Arrest

nr. 201 011 van 12 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tamil, afkomstig uit Uduppiddy (Jaffna district, Noordelijke Provincie) en bent u in het bezit van de Sri Lankaanse nationaliteit. U was student sportwetenschappen aan de universiteit van Jaffna.

Begin 2008 kwamen er enkele leden van het LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam, ook wel Tamiltijgers of Tijgers genoemd) in het geheim naar Uduppiddy. Ze pleegden twee aanslagen, waarbij twee militairen om het leven kwamen. U zou hen geholpen hebben door onderdak voor hen te zoeken, hen eten te brengen en spullen voor hen te leveren.

Op 27 oktober 2010 nam u op uw universiteit deel aan de viering van 'heldendag', wat verboden was. U werd er, samen met vier anderen, door militairen opgepakt en naar een legerkamp overgebracht. Ze hielden u er een nacht vast, sloegen u daarbij en lieten u de volgende ochtend vrij. Drie dagen later kwamen de militairen naar u thuis, namen uw identiteitskaart af en deelden u mee dat u zich diende te melden in een ander legerkamp. U ging naar het kamp, werd er opnieuw een nacht vastgehouden en de volgende ochtend vrijgelaten op voorwaarde dat u zich maandelijks diende aan te melden. U meldde zich zo effectief drie keer, waarna u te horen kreeg dat u niet meer terug hoefde te komen. Ergens begin 2011 werd u door de militairen nogmaals vastgehouden in het kamp, dit voor twee dagen naar aanleiding van de komst van een politicus.

In juni 2011 werd u in Valvettithurai door militairen in een bestelwagen ontvoerd. Ze brachten u naar een onbekende plaats, waar u ondervraagd werd over uw hulp aan het LTTE, uw deelname aan de viering van heldendag en uw oom. U ontkende alles en werd geslagen. Drie dagen later werd u overgebracht naar een andere plaats in Vavunya, waar u zwaar mishandeld werd. U kwam er in contact met een bewaker die u een uitweg bood. Tegen betaling zou hij ervoor zorgen dat u kon vrijkomen, op voorwaarde dat u het land zou verlaten. Ongeveer een maand na uw ontvoering werd u dan ook effectief, zij het clandestien, vrijgelaten.

Omwille van deze redenen verliet u Sri Lanka in oktober 2011. U vloog met een vals paspoort naar Nigeria. In november 2012 reisde u van daaruit over land naar Ghana, waar u een kleine twee jaar verbleef alvorens door te reizen naar Ivoorkust. Op 15 maart 2016 vloog u met een vals paspoort vanuit Ivoorkust, met een transit in een u onbekend land, naar België. U kwam op 17 maart 2016 in België aan, werd door de luchthavenpolitie van Zaventem aangehouden en vroeg dezelfde dag asiel aan. U werd overgebracht naar het Transitcentrum Caricole, waar u door het CGVS een eerste keer werd gehoord op 1 april 2016. U werd met het oog op verder onderzoek in vrijheid gesteld.

In 2013 zouden enkele mannen, jullie vermoeden leden van de CID (Criminal Investigation Department), naar uw familie in Sri Lanka gekomen zijn, op zoek naar u. In april 2016 zouden er enkele zelfmoordvesten gevonden zijn in jullie buurt, waarop eveneens twee mannen, wellicht ook van de CID, naar uw huis kwamen, op zoek naar u.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw eigen geboorteakte (geattesteerde kopie) en de vertaling ervan naar het Engels, uw rijbewijs (origineel), een klasfotoboek (origineel), een attest van uw universiteit (origineel), enkele krantenartikels (kopie) en een aantal schooldocumenten (kopie).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er doorheen uw verklaringen niet in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat u in uw land van herkomst een gegronde vrees had voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, noch dat u een reëel risico liep op het lopen van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaart dat u gezocht wordt door de Sri Lankaanse autoriteiten omwille van de hulp die u zou geboden hebben aan het LTTE en de kennis die u zou kunnen hebben over een van hun opslagplaatsen, omwille van uw deelname aan de viering van heldendag en omwille van de activiteiten van uw oom voor het LTTE. U legde echter dermate tegenstrijdige, uiteenlopende en bijzonder weinig aannemelijke verklaringen af over de problemen die u in Sri Lanka zou ervaren hebben, dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Ten eerste dient vastgesteld dat er **geen geloof** gehecht kan worden aan de verklaringen die u aflegde over uw **activiteiten voor het LTTE**. U legde hierover immers **compleet tegenstrijdige verklaringen** af.

Zo had u op de vragenlijst van het CGVS nogal vaag verklaard dat u het LTTE in 2008 vaak zou geholpen hebben (zie CGVS Vragenlijst, pt.3). Toen u tijdens het eerste gehoor door het CGVS gevraagd werd deze activiteiten te verduidelijken, gaf u aan dat u hen slechts enkele dagen zou hebben geholpen (zie CGVS1, p.9). Hierop gewezen, gaf u als uitleg dat u hen in die korte tijd veel geholpen zou hebben en u dit zo eerder (bij de DVZ) had verklaard (zie CGVS1, p.11). Opmerkelijk genoeg liet u dan tijdens het tweede gehoor op het CGVS optekenen dat u hen eigenlijk ongeveer drie maanden lang had geholpen (zie CGVS2, p.6). U werd ook hierop gewezen, maar had er geen afdoende uitleg voor. U gaf enkel aan dat u (eerder) verteld zou hebben dat u een bepaalde tijd voor hen actief was, maar niet accuraat had aangegeven hoelang (zie CGVS2, p.12).

Verder bleken ook uw verklaringen over de Tijgers zelf die u in die bepaalde periode zou geholpen hebben tegenstrijdig. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat er toen 5 Tijgers naar uw dorp gekomen waren en kon u hun 5 namen opgeven (zie CGVS1, p.9). Tijdens het tweede gehoor bleken het plots 7 Tijgers te zijn geweest, en kon u slechts 3 namen opgeven. Van deze drie namen kwamen er overigens slechts 2 overeen met de eerder door u opgegeven namen, de andere was u in de tussentijd blijkbaar vergeten (zie CGVS2, p.6). Ook over hun lot liepen uw verklaringen uiteen. Terwijl u eerst nog had verklaard dat twee van hen werden gedood door het Sri Lankaanse leger (zie CGVS1, p.9), bleken er volgens uw latere verklaringen plots drie gedood te zijn (zie CGVS2, p.6).

U werd door het CGVS geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, maar bleef een uitleg schuldig (zie CGVS2, p.12). Dat u over dergelijke cruciale elementen in uw vluchtrelaas dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt al op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen.

Ten tweede legde u eveneens **tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen** af over uw **beweerde detentie** in 2011, waardoor ook hieraan geen geloof meer gehecht kan worden.

Zo legde u om te beginnen compleet uiteenlopende verklaringen af over de **duur** van deze detentie. Tijdens uw eerste gehoor door het CGVS had u nog laten verstaan dat u 15 dagen vastgehouden werd in 2011 (zie CGVS1, p.19). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaarde u dan plots weer in eerste instantie dat u bijna anderhalve maand werd vastgehouden (zie CGVS2, p.7). Gewezen op deze uiteenlopende verklaringen, gaf u als uitleg dat u eerder 'ruwweg de details had gegeven', wat uiteraard niet overtuigt. U werd nog een kans geboden om klaarheid te scheppen, maar sprak uw eerdere verklaringen alweer tegen. U zou nu 15 dagen hebben vastgezeten, dan van uw mogelijkheid tot vrijlating gehoord hebben en er dan nog eens 15 dagen ('zonder druk nu', daarom had u deze dagen er eerder niet bij gerekend, zo gaf u aan) gezeten hebben in afwachting van het regelen van het geld. U zou dan eigenlijk in totaal 30 tot 35 dagen hebben vastgezeten. Dat u het niet precies wist omdat u niet wist wanneer het dag en wanneer het nacht was (zie CGVS2, p.13), kan echter niet overtuigen als uitleg. U gaf eerder immers uitdrukkelijk aan dat er 15 dagen tussen uw ontvoering en uw vrijlating zaten.

De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over deze detentie wordt **verder** bevestigd door de inconsistentie in uw **chronologie van uw verblijfplaatsen** nadien. U verklaarde immers ten overstaan van de DVZ dat u tot aan uw vertrek in Uduppiddy zou hebben verbleven (zie DVZ Verklaring, pt.10). In eerste instantie gaf u aan het CGVS dan weer aan dat u na uw vrijlating (detentie vanaf juni 2011 + 15 dagen) nog een maand voor uw vertrek (oktober 2011) bij uw grootmoeder in Nallur (Jaffna) verbleef (zie CGVS1, p.7). U trachtte zich nadien nog te redden door te stellen dat u ook nog een tijdje in Colombo verbleef voor uw vertrek (zie CGVS1, p.19). Ook dit kan echter geen uitleg vormen voor de hiaat in uw chronologie, gezien u aangaf dat u slechts 10 dagen in Colombo verbleef (zie CGVS2, p.10). U vermeldde overigens nergens eerder dat u nog een tijdje in Colombo verbleef, nochtans werd u expliciet gevraagd of u nog elders verbleef (zie CGVS1, p.7). Bovendien legde u zoals hierboven uiteengezet bijzonder uiteenlopende verklaringen af over de duur van uw detentie.

Voorts is het op zich al **weinig aannemelijk** dat de Sri Lankaanse autoriteiten genoodzaakt zouden zijn u in juni 2011 te ontvoeren en in detentie te plaatsen, terwijl ze u eerder dat jaar nog hadden te kennen gegeven dat u zich niet meer maandelijks bij hen diende aan te bieden. **Daarnaast** is het ook uitermate bevreemdend dat uw vader er in geslaagd zou zijn een geboorteakte van u te verkrijgen van de Sri Lankaanse autoriteiten, terwijl u bij hen sinds 2011 al geregistreerd zou zijn als overleden. U had ook hiervoor geen uitleg (zie CGVS1, p.21). Los van het feit of u al dan niet correct zou zijn geregistreerd als overleden, is het ook zeer bevreemdend dat de Sri Lankaanse autoriteiten een dergelijk identiteitsdocument zouden afleveren aan iemand waar ze volgens uw verklaringen zo naarstig naar op zoek zijn.

Ten derde dient vastgesteld dat er **evenmin geloof** gehecht kan worden aan de **problemen** die u zou hebben ondervonden door uw beweerde **deelname aan de viering van heldendag** in 2010. **Zo** liet u in eerste instantie uitschijnen dat u er als deelnemer van de viering, samen met slechts enkele anderen, aanwezig was. Het leger zou de universiteit omsingeld hebben, waardoor jullie genoodzaakt waren voor de viering uit te wijken naar het voetbalveld, waar jullie dan gearresteerd zouden zijn (zie CGVS1, p.16). Nadien bleek u dan volgens uw verklaringen eerder toevallig op het veld geweest te zijn, u zou toen gewoon op de velden aan het spelen geweest zijn (zie CGVS2, p.9, p.12). **Verder** kon u ook helemaal niet vertellen wat het lot van uw vier kompanen was, noch zou u zich daarnaar geïnformeerd hebben (zie CGVS1, p.17), wat gezien de ernst van de door u aangehaalde feiten, zeer bevreemdend is. **Ten slotte** legde u geen enkel begin van bewijs neer van deze arrestatie. U zou van deze feiten ook geen aangifte hebben gedaan, noch het gemeld hebben aan (mensenrechten)organisaties. U verklaarde ook dat er niets in de media verschenen was van deze gebeurtenissen, wat enigszins verbaast gezien het publieke karakter ervan.

Ten vierde ziet het CGVS ook niet in waarom u problemen zou moeten vrezen bij eventuele terugkeer omwille van de verdwijning van een familielid van u dat actief zou zijn geweest voor het LTTE. **Vooreerst** wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen het LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van het LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Dat u dan ook zelf, acht jaar na datum, een vrees dient te koesteren omwille van de activiteiten van een familielid van u tijdens die oorlog, is allerminst aannemelijk.

Bovendien kan zoals hierboven uiteengezet geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw eigen activiteiten voor de Tijgers én gaf u aan dat u geen directe familieleden had die lid waren van het LTTE (zie CGVS2, p.5). Uw familie woont overigens ook nog steeds in de regio. Dat ze soms nog bezoek krijgen van de autoriteiten omwille van uw verleden, kan gezien bovenstaande vaststellingen uiteraard niet aanvaard worden. **Daarnaast** legde u ook over dit familielid geen overtuigende verklaringen af. Zo verklaarde u in eerste instantie dat hij een oom van u was (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5; zie CGVS1, p.10), naderhand bleek hij echter 'een ver familielid' te zijn, met name de zoon van de broer van uw grootmoeder (zie CGVS2, p.5). U bleek ook zijn volledige naam niet te kennen, noch zijn tiggernaam. U kon ook zo goed als niets vertellen over zijn activiteiten, het enige wat u wist was dat hij bij de Zeetijgers had gezeten (zie CGVS1, p.10; zie CGVS2, p.5). Dat u dan ook zovele jaren later zelf problemen zou riskeren omwille van de activiteiten van een ver familielid voor het LTTE, is allerminst aannemelijk.

Ten vijfde dienen nog enkele **bemerkingen** gemaakt betreffende uw **reisweg**, de door u gebruikte **reisdocumenten** en uw **gebrek aan originele identiteitsdocumenten**. Zo verklaarde u om te beginnen dat u destijds met een vals paspoort Sri Lanka verlaten zou hebben. Het CGVS kan echter uw uitleg aangaande deze illegale uitreis niet aanvaarden. U legde immers ook **tegenstrijdige verklaringen af over uw eigen paspoort**. Bij de DVZ had u immers nog verklaard dat u nooit over een eigen paspoort beschikt zou hebben (zie DVZ Verklaring, pt.24). Aan het CGVS verklaarde u dan weer dat u wel degelijk een paspoort zou hebben gehad. Uw uitleg voor deze uiteenlopende verklaringen, als zou u bij de DVZ enkel gevraagd zijn of u nu een paspoort had (zie CGVS1, p.5), komt niet overeen met de weergave van uw verklaringen bij DVZ. Wat er ook van zij, u zou dit paspoort aan uw smokkelaar hebben moeten afgeven (zie CGVS1, p.5; zie CGVS2, pp.9-10). Ook deze verklaringen overtuigen echter niet. Vooreerst zijn dergelijke beweringen zeer stereotiep. Bovendien gaf u ook aan dat u behalve dit paspoort ook een foto en uw geboorteakte aan de smokkelaar zou hebben moeten afgeven en niet teruggekregen hebben (zie CGVS1, p.11). Nochtans had u eerder te kennen gegeven dat uw oude geboorteakte wellicht thuis was (zie CGVS1, p.13). U werd ook hiermee geconfronteerd, maar bleek niet meer te weten wat u hierover eerder had verklaard (zie CGVS2, pp.12-13). **Ook** uw verklaringen over het door u gebruikte reisdocument op uw laatste vlucht, van Ivoorkust naar België (via een u overigens onbekend land) overtuigen niet. U gaf immers aan dat u met een vals Indiaas paspoort het eerste deel van uw reis zou hebben afgelegd en u niet wist op welke naam u het tweede deel van deze reis zou hebben ondernomen (zie CGVS1, p.5). U verklaarde dat uw smokkelaar dit paspoort zou hebben afgenomen tijdens de transit, u daar achtergelaten had en u de rest van de reis met enkel uw boardingpass had laten afleggen. Dat u dan niet zou weten onder welke identiteit u zou reizen is zeer opmerkelijk. Dat de smokkelaar uw eigen naam zou gebruiken voor dit valse paspoort is dat overigens eveneens. U legde overigens **ook** deze boardingpass niet voor. Het CGVS heeft dan ook het vermoeden dat u uw eigen paspoort bewust achterhoudt, daar de inhoud mogelijk niet strookt met uw verklaringen. **Verder** legde u geen enkel begin van bewijs neer van al uw reizen, noch van uw vluchten, noch van uw jarenlange verblijf in Afrika. **Ten slotte** legde u ook uw identiteitskaart niet voor. Dat deze zou zijn geconfisqueerd bij uw detentie, kan gezien bovenstaande vaststellingen niet aanvaard worden. **Op basis van al het voorgaande kan het CGVS dan ook besluiten dat er absoluut geen geloof gehecht kan worden aan uw asielsrelaas en de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.**

De overige documenten die u voorlegde zijn niet van dien aard dat ze de bovenstaande beoordeling wijzigen. Wat betreft uw schooldocumenten, kan gesteld worden dat het gaat om elementen die niet ter discussie staan. Uw rijbewijs kan hoogstens aanvaard worden als begin van bewijs van uw identiteit en nationaliteit, dewelke evenmin ter discussie staan. De artikels die u voorlegde gaan over de algemene situatie en hebben niets met u persoonlijk te maken, dus kunnen zonder meer aanvaard worden.

Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen het LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van het LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met het LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën.

Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven.

Gezien uw beweerde band met het LTTE als niet geloofwaardig wordt beoordeeld door het CGVS, acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen. De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 september 2017 een schending aan van de motiveringsplicht.

Hij herhaalt zijn feitenrelaas, wijst erop dat de commissaris-generaal op de hoogte is van de actuele situatie van Sri Lanka en acht het *“kennelijk onredelijk van het CGVS om onvoldoende rekening te houden met de verklaringen”*.

Waar hij wordt verweten tegenstrijdige verklaringen af te leggen in beide interviews, benadrukt verzoeker *“dat hij over zijn ontvoeringen en over het helpen van de LTTE steeds coherente verklaringen heeft afgelegd”*. Dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het aantal dagen dat hij werd vastgehouden en over het aantal Tijgers dat hij heeft geholpen, wijt hij aan het feit dat *“de 2 interviews lagen bijna een jaar uit elkaar”*. Volgens hem is het *“logisch dat verzoeker daardoor een paar namen is vergeten”*. Hij wijst erop dat hij wél *“steeds dezelfde elementen herhaald [heeft] zoals vb. dat hij in 2008, toen de LTTE stiekem naar zijn dorp was gekomen, hij hen had geholpen, vb. onderdak zoeken, eten brengen, etc. dat hij dit in beide interviews verklaarde”, dat “ook de verklaringen over de reisweg waren in beide interviews gelijklopend” en dat “hij geenszins uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd”*.

Verzoeker bespreekt de criteria van artikel , A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en besluit dat hij hieraan voldoet, gezien *“de situatie in Sri Lanka is nog steeds zeer gevaarlijk voor leden/sympathisanten van LTTE en de autoriteiten slagen er niet in om de veiligheid van burgers te garanderen”*. Hij voert een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de subsidiaire bescherming, stelt verzoeker dat *“het CGVS dient te motiveren in zijn beslissing waarom verzoeker ook niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut”, maar dat “uit de motivering van het CGVS blijkt niet dat artikel 48/4 § 2 a, b en c onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoeker wel degelijk voldoende redenen voor zijn”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst uit vrees voor (verdere) problemen met de Sri Lankaanse autoriteiten.

2.3.2. De Raad hecht echter geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker gezien de zeer talrijke essentiële kernpunten waarover hij strijdige en onverzoenbare verklaringen aflegde. Zo kon verzoeker niet eenduidig stellen hoe vaak hij LTTE in 2008 zou geholpen hebben (vragenlijst DVZ, vraag 3; gehoor 1 april 2016, p. 9, 11; gehoor 14 februari 2017, p. 6, 12). Evenmin kende hij het aantal, de namen en het lot van de Tijgers die hij geholpen zou hebben (gehoor 1 april 2016, p. 9; gehoor 14 februari 2017, p. 6) terwijl kan verwacht worden dat hij weet of hij 5 of 7 mensen zou geholpen nu dit eenvoudige feiten zijn. Verzoeker is ook tegenstrijdig over de duur van de beweerde detentie in 2011 (gehoor 1 april 2016, p. 19; gehoor 14 februari 2017, p. 7) en over zijn verblijfplaatsen nadien (verklaring DVZ, vraag 10; gehoor 1 april 2016, p. 7, 19; gehoor 14 februari 2017, p. 10) wat niet aannemelijk is nu ook dit ingrijpende gebeurtenissen zijn die latere consequenties hebben en waarover verzoeker, indien deze waarachtig zijn, toch veelvuldig moet gesproken hebben met zijn naasten. Verzoekers bewering dat hij bij de Sri Lankaanse autoriteiten sinds 2011 al geregistreerd zou zijn als overleden (gehoor 1 april 2016, p. 21) wordt ontkent doordat zijn vader nog een geboorteakte op zijn naam verkreeg, bij de Sri Lankaanse autoriteiten, die hem dan nog beweerdelijk zouden zoeken en vervolgen. Verzoekers verklaringen over de viering van heldendag waarbij al dan niet toevallig aanwezig was kunnen de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen slechts verder ondergraven (gehoor 1 april 2016, p. 16; gehoor 14 februari 2017, p. 9, 12), te meer hij ook nog onwetend was over het lot van zijn beweerde vier kompanen (gehoor 1 april 2016, p. 17) en hij geen enkel begin van bewijs neerlegde van deze arrestatie. Verzoekers asielrelaas kan dan ook geenszins worden aangenomen. De vaststelling dat hij zijn reisweg niet aantoont is in deze verzwarend nu hij evenmin aantoont dat hij in Sri Lanka aanwezig was in deze bewuste periode. Verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af over zijn eigen paspoort (verklaring DVZ, vraag 24; gehoor 1 april 2016, p. 5; gehoor 14 februari 2017, p. 9-10), hij niet wist welke identiteit het door hem gebruikte (vervalste) reisdocument vermeldde en hij geen enkel begin van bewijs neerlegde van zijn reizen, zijn vluchten of zijn jarenlange verblijf in Afrika.

2.3.3. Waar verzoeker er in het verzoekschrift op wijst dat *“de situatie in Sri Lanka nog steeds zeer gevaarlijk [is] voor leden/sympathisanten van LTTE en de autoriteiten er niet in [slagen] om de veiligheid van burgers te garanderen”*, antwoordt de Raad dat verzoeker zijn LTTE-activiteiten - gelet op het voorgaande - geenszins aannemelijk maakt. Voorts gaf verzoeker aan dat hij geen directe familieleden had die lid waren van het LTTE (gehoor 14 februari 2017, p. 5). De oom waarnaar verzoeker aanvankelijk verwees (vragenlijst DVZ, vraag 3.5; gehoor 1 april 2016, p. 10) blijkt in werkelijkheid louter *“een ver familielid”* te zijn, met name de zoon van de broer van zijn grootmoeder (gehoor 14 februari 2017, p. 5), waarvan hij voorts de volledige naam niet kende, noch zijn tiggernaam, noch zijn precieze (LTTE-)activiteiten (gehoor 1 april 2016, p. 10; gehoor 14 februari 2017, p. 5). Verzoeker toont, mede gelet op voorgaande vaststellingen, geenszins aan omwille van zijn oom problemen met de Sri Lankaanse autoriteiten te moeten vrezen.

2.3.4. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat waar artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoeker wordt getoetst of een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.3. Het verzoekschrift voert aan dat *“het CGVS dient te motiveren in zijn beslissing waarom verzoeker ook niet in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut”*, maar dat *“uit de motivering van het CGVS blijkt niet dat artikel 48/4 § 2 a), b) en c) onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoeker wel degelijk voldoende redenen voor zijn”*. Echter uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.4.4. Verzoeker voert bovendien geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt of waaruit zou blijken dat de beoordeling hiervan in de bestreden beslissing niet correct zou zijn. De Raad neemt deze dan ook over.

2.4.5. Het feit dat de motieven inzake de subsidiaire bescherming gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK